

TAHT OYUNLARI'NIN YAZARI

GEORGE R.R. MARTIN

IŞIĞIN ÖLÜMÜ

DE
X

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Gece Kuşları
Karabasan
Uzay Gezgini Tuf

IŞIĞIN ÖLÜMÜ

Orijinal adı: Dying of the Light

© 1977, George R. R. Martin

Yazan: George R. R. Martin

Çeviren: Selim Yeniçeri

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkiye yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

The Lotts Agency Ltd. ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2024 / ISBN 978-625-6932-96-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

TAHT OYUNLARI'NIN YAZARI

GEORGE R.R.
MARTIN

IŞIĞIN
ÖLÜMÜ

Çeviren: Selim Yeniçeri

DE
X

*bir zamanlar
beni seven Rachel'a*

DEX KOPYA

Giriş

Bir serseri, amaçsız bir gezgin, yaratılışın dışlanmış; bu dünya bunların hepsiydi.

Sayırsız asır boyunca güneşler arasındaki soğuk ıssızlıkta amaçsızca tek başına düşe kalka sürüklenmişti. İssiz göklerinde kuşaklarca yıldız birbirini izlemişti ve gezegen onlardan hiçbirine ait değildi. Kendi başına bir gezegendi; bütünüyle. Aslında bir açıdan galaksinin bile bir parçası değildi; hızla izlediği yol, yuvarlak bir masanın ahşap yüzeyine çakılmış bir çivi gibi galaktik düzlemi delip geçiyordu. Hiçbir şeyin parçası değildi.

Ve *hiçlik* tam da el altındaydı. Bu başıboş dünya, insanlık tarihinin şafağında galaksinin büyük lensinin kenarına yakın küçük bir alanı kaplayan bir yıldızlararası toz perdesini delmişti. Ötesinde bir avuç yıldız vardı; otuz civarında, gerçekten bir avuç. Sonra başıboş dünya kendini o zamana dek bildiği en karanlık geceden daha karanlık bir boşluğun ortasında buluvermişti.

Orada, o gölgeli sınır bölgesinden düşerken, paramparça olmuş insanlarla karşılaşmıştı.

Onu ilk olarak yayılma sarhoşluğu içindeki keyifli Dünya İmparatorlukları bulmuştu; o zamanlar Federal Eski Dünya İmparatorluğu hâlâ muazzam uzaklıklara yayılan bütün insan dünyalarının kontrolünü sağlamaya çabalıyordu. Hrangans'a yapılan bir baskın sırasında yaralanan *Mao Tse-tung* adında bir savaş gemisi, mürettebatı görev yerlerinde ölmüş, motorları bir çalışıp bir durur halde insanların bölgesinden Saklayan Örtü'nün ötesine sürüklenen ilk

gemi olmuştı. *Mao*, yerçekimsiz koridorlarda amaçsızca süzülen, yüzyılda bir duvarlara sürünen iğrenç cesetlerle dolu, ıssız ve havasız bir hayalet gemiye dönüşmüştü ama bilgisayarları hâlâ çalışıyor, programlarını sonsuz bir şekilde tekrar tekrar döndürüyordu; dolayısıyla birkaç ışık dakika mesafeye yaklaştığında isimsiz başıboş gezegeni tanımlayacak kadar tarayabilmişti. Yaklaşık yedi asır sonra Tober açıklarındaki bir ticaret gemisi *Mao Tse-tung*'a ve o tarama raporlarına rastlamıştı.

O zaman için bir haber değeri yoktu; dünya daha sonra yeniden bulundu.

İkinci kâşif, Celia Marcyan oldu. Çöküş'ü takip eden ara dönem sırasında *Gölge Kovalayan* adlı gemisi bir standart gün boyunca karanlık gezegenin etrafında dolaştı. Ancak başıboş gezegenin kayalık, buz ve hiç bitmeyen gece dışında Celia'ya sunabileceği bir şey yoktu ve Celia oradan ayrılmadan önce gezegene bir isim verdi. Ona Worlorn¹ dedi ve neden bu ismi seçtiğini ya da ne anlama geldiğini hiç açıklamadı; gezegenin adı Worlorn kaldı. Celia da başka dünyalara ve başka hikâyelere doğru yoluna devam etti.

A.S. 46'da Kleronomas bir sonraki ziyaretçi oldu. Gözlem gemisiyle gezegenin etrafında birkaç tur atarak ıssız gezegenin haritasını çıkardı. Gezegen, sınırlarını ilk kez onun alıcılarıyla paylaştı; sıliverilmeyi bekleyen donmuş atmosferi ve donmuş okyanuslarıyla çoğundan daha büyük ve daha zengin bir gezegendi.

Bazıları A.S. 97'de galaksinin bir ucundan diğer ucuna gitmek gibi çılgınca bir yolculuğa çıktıklarında Worlorn'a ilk kez inenlerin Tomo ve Walberg olduğunu söylüyor. Bu doğru mu? Muhtemelen değil. İnsan alemindeki her dünyanın bir Tomo ve Walberg hikâyesi vardır ama *Hayalperest Fahişe* hiç geri dönmediği için nereye indiğini kim bilebilir ki?

Daha sonraki kayıtlar daha fazla gerçeğe dayanıyor ve daha az efsane içeriyor. Yıldızsız, faydasız ve sadece sıradışılığı açısından ilginç olan Worlorn, Saklayan Örtü'nün karanlık gazlarıyla Büyük

¹ İngilizce'de "forlorn" kelimesi "terk edilmiş, metruk, unutulmuş, meymus" anlamına gelir. Celia Marcyan bu anlamı çağrıştıran bir kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

Karadeniz arasına seyrek şekilde yayılmış dünyalardan oluşan Sınır'ın haritalarında önemsiz bir kayda dönüştü.

Sonra A.S. 446'da, Wolfheim'daki bir astronom Worlorn'u araştırmalarına konu etti ve ilk kez biri bütün koordinatları bir araya getirme zahmetine girdi. İşte her şey o zaman değişti. Wolfman astronomun adı Ingo Haapala idi ve Wolfmanların sık sık tarzı olduğu şekilde heyecan içinde bilgisayar odasından dışarı fırladı. Çünkü Worlorn'da gündüz olacaktı; hem de parlak ve uzun bir gün.

Ateş Çarkı adındaki bir takımyıldız bütün gezegenlerin göklerini aydınlatıyordu; bu mucizenin ünü ta Eski Dünya'ya kadar uzanıyordu. Formasyonun merkezinde kızıl süper dev Hub, Cehennemgözü, Şişko Şeytan –daha sayılabilecek bir düzine ismiyle vardı. Onun etrafında, eşit aralıklarla düzgün bir şekilde dizilmiş halde altı sarı alev topu aynı yörüngeyi izliyordu: Truva Güneşleri, Şeytan'ın Çocukları, Cehennemtacı. İsimlerin bir önemi yoktu. Asıl önemli olan, dev kızıl efendilerine saygılarını sunan orta büyüklükteki altı sarı yıldızdan oluşan Çark'ın kendisiydi ki bu, bir zamanlar keşfedilmiş olan en sıradışı ve sabit çoklu yıldız sistemiydi. Çark, kafasını eski gizemlere takmış olan insanlık için yepyeni bir gizem olarak yedi gün süren bir akıl dondurucu gösteriydi. Daha uygar dünyalarda bilim insanları bu oluşumu açıklamak için teoriler üretti; Saklayan Örtü'nün ötesinde bir yerlerde bu oluşuma dayalı, erkekli kadınlı üyelerin kendilerine bir anıt yapmak için bütün bu yıldızları düzenli bir kalıba yerleştirmiş ve artık yok olmuş antik yıldız mühendislerinden söz ettiği bir tarikat kuruldu. Bilimsel spekülasyonlar ve batıl inançlar onyıllar boyunca ateşli bir şekilde devam ettikten sonra yavaş yavaş yatıştı ve sonunda da konu tamamen unutuldu.

Wolfman Haapala, Worlorn'un Ateş Çarkı'nın etrafında geniş bir hiperbol çizerek ağır ağır bir kez döneceğini ama çok yaklaşmasına rağmen sistemin içine hiç girmeyeceğini açıkladı. Elli standart yıl boyunca güneş ışığına maruz kalacak, sonra tekrar Sınır'ın karanlığına geri dönecek, Son Yıldızları geçerek galaksilerarası Büyük Karadeniz'e dalacaktı.

Bunlar, Yüce Kavalaan ve diğer dış dünyaların ilk gururlarını tattığı ve insanlığın parçalanmış tarihlerine bir yer bulmak konusunda giderek daha fazla tasalandığı, huzursuz geçen asırlardı. Ve neler olup bittiğini herkes bilir. Ateş Çarkı her zaman dış dünyaların gururu olmuştu fakat bu, şimdiye kadar gezegensiz bir gururdu.

Worlorn ışığa yaklaşırken fırtınalarla dolu bir asır geçti: Eriyen buzlar, volkanik faaliyetler ve depremlerle dolu yıllar. Donmuş bir atmosfer yavaş yavaş hayata döndü ve korkunç rüzgârlar ağlayan canavar bebek sesleri gibi uğuldadı. Dış dünyalılar bütün bunlarla yüzleşip mücadele etti.

Örtüdeki Tober'den terraformasyon uzmanları, Karaşafak'tan hava üstatları gelirken, Wolfheim, Kimdiss, A.S.-Emerel ve Karaşarap Okyanusu Dünyası'ndan diğer ekipler geldi. Başboş gezegeni sahiplendikleri için bütün ekiplere Yüce Kavalaaniler yöneticilik yaptı. Mücadele bir asırdan uzun sürdü ve bu süreçte ölenler Sınır çocukları arasında hâlâ yarı efsanedir. Ne var ki sonunda Worlorn yumuşatılabildi. Üzerinde şehirler kuruldu ve Çark'ın ışığı altında tuhaf ormanlar yeşerdi; gezegene yaşam kazandırmak için bu ormanlara hayvanlar salıverildi.

A.S. 589'da Şişko Şeytan gökyüzünün dörtte birini doldururken ve çocukları etrafında parıldarken, Sınır Festivali başladı. Festivalin ilk gününde Toberliler stratokalkanlarını parıltırken bulutlar ve güneş ışığı kaleideskop desenleri gibi gökyüzünde pırl pırl döndü. İlerleyen günlerde başka gemiler geldi. Dış dünyaların her yerinden, ötesindeki dünyalardan, Örtü'nün diğer tarafındaki Tara ve Daronne'dan, Avalon ve Jamison Dünyası'ndan, Newholme, Eski Poseidon ve hatta Eski Dünya'dan bile insanlar buraya akın etti. Worlorn beş standart yıl boyunca perihelyona doğru ilerledi; beş standart yıl boyunca da uzaklaştı. A.S. 599'da Festival iptal edildi.

Worlorn alacakaranlığa girdi ve gecenin karanlığına daldı.

1. Bölüm

Pencerenin dışında kanal boyunca uzanan ahşap yürüyüş yolunun kazıklarına sular çarpıyordu. Dirk t'Larien başını kaldırdı ve ay ışığında yavaşça geçen alçak siyah bir mavnayı gördü. Kıç tarafında tek başına bir adam koyu renkli ince bir direğe yaslanmış halde duruyordu. Braque'ın ayı gökyüzünde yumruk büyüklüğünde ve güçlü bir şekilde parıldadığından, her şey gayet net kazanmıştı.

Arkasında bir dinginlik ve dumanlı bir karanlık, uzaktaki yıldızları gizleyen hareketsiz bir perde vardı. *Bir toz ve gaz bulutu, diye düşündü. Saklayan Örtü.*

Başlangıç, sondan çok sonra geldi: Bir fısıltıtaşı.

Tıpkı yıllar önce ona verdiği gibi gümüş folyo tabakalarına ve koyu renk yumuşak bir kadifeye sarılmıştı. O gece tüccarların meyve dolu mavnaları hiç durmadan ileri geri götürüp getirdiği çamurlu geniş kanala bakan pencerenin önüne oturarak paketi açtı. Taş aynen Dirk'ün hatırladığı gibiydi: Koyu kırmızı, ince siyah çizgilerle dolu, damla biçiminde bir taş. Avalon'dayken kazıyıcının onlar için taşı kestiği günü hatırlıyordu.

Uzun bir süre sonra dokundu.

Parmak ucuyla dokunduğunda serin pürüzsüzlüğünü algıladı ve taş beyninin derinliklerinde fısıldadı. Unutmadığı anılar ve vaatler.

Nedensiz bir şekilde burada, Braque'taydı ve onu nasıl bulduklarını hiç bilmiyordu. Ama bulmuşlardı ve Dirk t'Larien taşını geri almıştı.

“Gwen” dedi sakince, kendi kendine konuşarak, sadece kelimeyi duymak ve o tanıdık sıcaklığı dilinde hissetmek için. Sevgili Jenny’si, Guinevere’i, vazgeçilmiş hayallerin hanımı.

Parmağı buz gibi taşı okşarken aradan yedi yıl geçmiş olduğunu düşündü. Ama yedi ömür gibi gelmişti ve her şey bitmişti. Şimdi kendisinden ne istiyor olabilirdi ki? Onu seven adam, o diğer Dirk t’Larien, o vaatlerde bulunan ve taşlar veren adam artık ölmüştü.

Dirk gözlerinin önüne düşen aklar düşmüş kumral saçlarını çekmek için bir elini kaldırdı. Ve istemeden, aniden Gwen’in onu öpmek istediği her seferinde saçlarını nasıl kenara çektiğini hatırladı.

O anda kendini çok yorgun ve çok kaybolmuş hissetti. Özenle geliştirdiği şüpheciligi kıpırdandı ve bir hayaletin, bir zamanlar olduğu ama artık yok olan kişinin ağırlığı omuzlarına bindi. Yıllar içinde gerçekten de değişmişti ve bunun bilgeleşmek olduğunu sanmıştı fakat şimdi bütün o bilgelik aniden dağılıp gidivermişti. Düşünceleri tutmadığı bütün sözlere, ertelediği ve sonunda vazgeçtiği hayallere, monotonluğa terk edilerek çürüyüp giden parlak bir geleceğe odaklandı.

Neden şimdi ona kendisini hatırlatmıştı ki? Aradan çok fazla zaman geçmiş, başına çok fazla şey gelmişti; muhtemelen ikisinin de. Ayrıca, fısıltıtaşını kullanmasını hiç gerçekten istememişti. Sadece aptalca bir jest, romantik bir gencin ergenlik gösterisinden ibaretti. Akli başında hiçbir yetişkin ona böylesine saçma sapan bir şey yaptıramazdı. Elbette ki gidemezdi. Henüz Braque’ı yeterince görecektir zamanı olmamıştı; kendi hayatı ve yapacak önemli işleri vardı. Gwen bunca zamandan sonra onun gerçekten de bir gemiye atlayıp dışarıklılara gitmesini bekliyor olamazdı.

Kırgın bir şekilde uzanıp taşı avucuna aldı ve yumruğunun içinde sıkı. Onu temsil ettiği ve hatırlattığı her şeyle birlikte pençereden dışarı, kanala atmayı düşündü. Ama avucunun içinde sınıksız tutarken taş buzdan bir cehennem ateşine ve anılar da benliğine saplanan bıçaklara dönüştü.

...çünkü sana ihtiyacı var, diye fısıldadı taş. Çünkü söz verdin.

Eli kıpırdamadı. Yumruğunu açmadı. Avucundaki soğukluk acının ötesine, uyuşmaya geçti.

O diğer Dirk, daha genç olan, Gwen'in Dirk'ü. Söz *vermişti*. Ama o da söz vermişti. Uzun zaman önce, Avalon'da. Yaşlı bir kazıyıcı, çok az Yeteneği olan kızıl-altın sarısı saçlı pörsük bir Emerelli onlara iki taş kesmişti. Dirk t'Larien'i, Dirk'ün Jenny'sine duyduğu o derin aşkı okumuş, sonra da zayıf psionik gücünün yettiğince taş kazıyordu. Daha sonra aynı şeyi Gwen için de yapmıştı. Ardından taşlarını birbirlerine vermişlerdi.

Bu Dirk'ün kendi fikriydi. *Her zaman öyle olmayabilir, demişti kızı, antik bir şiiirden alıntı yaparak. Böylece söz vermişlerdi; ikisi de: Bu anıyı bana gönderirsen gelirim. Nerede olursam olayım, ne zaman olursa, aramızda neler yaşanmış olursa olsun. Geleceğim ve hiçbir soru sormayacağım.*

Ama bu söz bozulmuştu. Gwen'in onu terk etmesinden altı ay sonra Dirk ona taşı göndermişti. Gwen gelmemişti. Sonrasında Gwen'in ondan sözünü tutmasını bekleyeceğini de hiç düşünmemişti. Şimdiye kadar.

Ona gitmesini gerçekten bekliyor muydu?

Ne kadar üzüntü duysa da, o zamanlar olduğu adamın her ne olursa olsun, Gwen'den ne kadar nefret ederse etsin, ona gideceğini biliyordu; ya da ne kadar severse sevsin. Ama o aptal gömüleli çok olmuştu. Onu öldüren şey zaman ve Gwen idi.

Oysa taşı hâlâ dinliyordu ve eski duygularını, yeni bezginliğiyle karışık şekilde hissediyordu. Sonunda başını kaldırarak düşündü: *Pekâlâ, belki de henüz iş işten geçmemiştir.*

* * *

Yıldızlar arasında yolculuk yapmanın birçok yolu vardır ve bazıları ışıktan daha hızlıdır, bazıları değildir ama hepsi *yavaştır*. İnsan bölgesinin bir ucundan diğerine gitmek bir ömrün büyük bölümünü alır ve insan bölgesi –insanlığın dağınık gezegenleri ve aralarındaki daha da geniş boşluk– galaksinin çok küçük bir par-

çasıdır. Ancak Braque, Örtü'ye ve ötesindeki dışarıklılara yakındı; Dirk'ün de bir gemi bulmasına izin verecek ölçüde aralarında ticaret akışı vardı.

Unutulmuş Düşmanların Ürpertisi adlı gemi Braque'tan Tara'ya, oradan Örtü'yü geçerek Wolfheim'a, oradan Kimdiss'e ve sonunda da Worlorn'a uzanan bir rota izledi; İHÜ bir yolculuk olsa bile, üç standart aydan uzun sürdü. Dirk, Worlorn'dan sonra *Ürperti*'nin Yüce Kavalaan'a ve A.S. Emerel'e ve Son Yıldızlar'a ilerleyeceğini, sonra da dönüp aynı rotayı tekrar izleyeceğini biliyordu.

Uzaylimanı günde yirmi gemiyi kaldıracak şekilde tasarlanmıştı; şimdiyse muhtemelen ayda bir gemiye hizmet veriyordu. Büyük bölümü kapatılmış, terk edilmiş ve karanlığa gömülmüştü. *Ürperti* henüz aktif olan küçük bir alanın ortasına inerken yakındaki bir grup özel gemi yanında minicik kaldı ve bir Toberian şilebini kısmen parçaladı.

Tamamen otomatik çalışan ve hiç canlı bulunmayan geniş terminalin bir bölümü hâlâ pırıl pırıl aydınlıktı fakat Dirk oradan çabucak geçip dışarı çıktı ve kendini yıldızsız bomboş bir dışarıklı gecesinde buldu. Az çok tahmin ettiği gibi ana kapıların dışında kendisini bekliyorlardı. *Ürperti*'nin kaptanı gemi ışık hızından normal uzaya iner inmez önceden lazerlemişti.

İşareti alan Gwen Delvano, Dirk'ün istediği gibi onu karşılamaya gelmişti ama yalnız değildi. Gwen ve beraberinde gelen adam şimdi kısık sesle birbirleriyle konuşuyorlardı.

Dirk kapının dibinde durarak elinden geldiğince rahat bir tavırla gülümsedi ve elindeki tek ışık çantasını bıraktı: "Hey" dedi, yumuşak bir sesle, "duyduğuma göre burada bir Festival varmış."

Gwen onu duyunca dönerek güldü; bu, Dirk'ün çok iyi hatırladığı bir gülüştü. "Hayır" dedi Gwen. "On yıl kadar geciktin."

Dirk kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Lanet olsun" dedi. Sonra tekrar gülümsedi. Gwen ona yaklaştı ve birbirlerine sarıldılar. Diğer adam –yabancı– öylece durdu ve hiçbir çekingenlik belirtisi sergilemeden izledi.

Kısa bir kucaklaşmaydı. Dirk daha kollarını onun vücuduna sarar sarmaz Gwen geri çekilmişti. Ayrıldıktan sonra birbirlerine

yakın durdular ve yılların neleri değiştirdiğini görmek için birbirlerini baştan aşağı süzdüler.

Gwen daha yaşlı ama neredeyse hiç değişmemiş görünüyordu; gördüğü değişiklikler ise muhtemelen sadece Dirk'ün kendi anısının yanılgılarıydı. İri yeşil gözleri Dirk'ün hatırladığı kadar iri ya da yeşil değildi ve hatırladığından biraz daha uzun, hatta belki biraz daha kiloluydu. Ama neredeyse tam hatırladığı gibiydi; aynı şekilde gülümsüyordu ve dışarıklı gecesinden daha siyah bir parıltıyla omuzlarından aşağı dökülen saçları aynıydı. Üzerinde balıkçı yaka beyaz bir kazak, rengi kararıp siyaha çalmış sağlam bukalemun kumaştan kemerli bir pantolon ve Avalon'dayken de hep taktığı gibi kalın bir alın bandı vardı. Şimdi bir bilezik de takıyordu ve bu yeni bir şeydi. Ya da daha doğru kelime kolluk olabilirdi. Görünür olması için kazağının kolunu yukarı kıvrırmıştı.

"Zayıflamışsın, Dirk" dedi Gwen.

Dirk omuz silkerek ellerini ceket ceplerine tıktı. "Evet" dedi. Aslında neredeyse bir deri bir kemikti ama çok fazla kambur durduğu için omuzları hâlâ biraz yuvarlaktı. Yıllar onu başka şekillerde de yaşlandırmıştı; öncekinin aksine artık saçlarında kumraldan çok, beyaz tel vardı ve neredeyse Gwen'inkiler kadar uzun olmakla birlikte, onunkiler daha çok darmadağınık, birbirine karışmış bukleler halindeydi.

"Uzun zaman oldu" dedi Gwen.

"Yedi yıl, standart" diye cevap verdi Dirk, başıyla onaylayarak. "Hiç düşünmezdim..."

O sırada yanlarında bekleyen diğer adam –yabancı– yalnız olmadıklarını hatırlatmak istemiş gibi öksürdü. Dirk başını kaldırıp ona bakarken Gwen döndü. Adam onlara doğru bir adım atarak kibar bir tavırla başıyla selam verdi. Sapsarı saçlı –neredeyse bebeyaz görünüyordu– kısa boylu ve tombul bir adamdı. Üzerinde parlak yeşil ve sarı renkli ipek bir tunik ve başını eğmesine rağmen hâlâ yerinde kalan minicik siyah bir örgü kep vardı.

"Arkin Ruark" dedi, Dirk'e bakarak.

"Dirk t'Larien."

“Arkin projede benimle çalışıyor” dedi Gwen.

“Proje mi?”

Gwen gözlerini kırıştırdı. “Benim neden burada olduğumu bile bilmiyor musun?”

Hayır, bilmiyordu. Fısıltıtaşı Worlorn’dan gönderilmişti, dolayısıyla onu nerede bulacağı dışında pek bir şey bilmiyordu. “Sen bir ekolojistsin” dedi Dirk. “Avalon’dayken...”

“Evet. Enstitü’de. Uzun zaman önce. Oradaki işimi bitirdim, referanslarımı aldım ve o zamandan beri de Yüce Kavalaan’daydım. Buraya gönderilene kadar.”

“Gwen, Demiryemiş Topluluğu’yla birlikte” dedi Ruark. Yüzünde hafif, gergin bir gülümseme belirdi. “Ben Impril Şehir Akademisi’ni temsil ediyorum. Kimdiss’ten. Biliyor musunuz?”

Dirk başıyla onayladı. Demek Ruark bir Kimdissi, oradaki üniversitelerden birinden gelen bir dışarıklıydı.

“Impril ve Demiryemiş, şey, ikisi de aynı şeyin peşindeler. Worlorn üzerindeki ekolojik etkileşimle ilgili araştırma. Festival sırasında hiç düzgün şekilde yapılmadı; dışarıklılardan hiçbiri, ekolojiye o kadar önem vermiyor. Emerellilerin dediği gibi, A.S. unutulmuş bir bilim. Ama proje bu. Gwen ve ben birbirimizi önceden tanıyoruz ve düşündük ki... eh, ikimiz de aynı nedenle burada olduğumuza göre, birlikte çalışıp öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmenin mantıklı olacağını düşündük.”

“Anlıyorum” dedi Dirk. O anda proje o kadar da ilgisini çekmiyordu. Gwen ile konuşmak istiyordu. Bakışlarını ona çevirdi. “Bütün bunları bana daha sonra anlatırsın. Konuştuğumuzda. Konuşmak istediğini tahmin ediyorum.”

Gwen tuhaf bir tavırla başıyla onayladı. “Evet, elbette. Konuşacak çok şeyimiz var.”

Dirk çantasını aldı. “Nereye?” diye sordu. “Bir banyoya ve yiyecek bir şeylere ihtiyacım var.”

Gwen ve Ruark bakıştılar. “Arkin’le de şimdi bunu konuşuyorduk. O sana bir şeyler ayarlar. Aynı binadayız. Aramızda sadece birkaç kat var.”

Ruark başıyla onayladı. “Memnuniyetle, memnuniyetle. Arkadaşlar için bir şeyler yapmak güzeldir ve ikimiz de Gwen’in arkadaşınız, değil mi?”

“Ah” dedi Dirk. “Nedense, ben seninle kalacağımı sanmıştım, Gwen.”

Gwen bir süre ona bakamadı; Ruark’a baktı, yere baktı, simsiyah gökyüzüne baktı ve sonunda bakışlarını Dirk’ün gözlerine çevirebildi. “Belki” dedi, temkinli bir tavrıyla, gülümsemesi yüzünden silinirken. “Ama henüz değil. Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum, hemen olmaz. Ama elbette ki eve gideceğiz. Aracımız var.”

“Bu taraftan” dedi Ruark, Dirk bir şey söylemeye fırsat bulmadan. Çok tuhaf bir şey vardı. *Ürperti*’de aylar süren yolculuğu boyunca bu kavuşma sahnesini zihninde milyon kez canlandırmıştı ve bazen şefkat dolu, nazik olduğunu, bazen birbirlerine öfkeli yaklaştıklarını, bazen ikisinin de gözyaşlarına boğulduğunu hayal etmişti; ama hiç böyle, tuhaf, gergin, yanlarında bir yabancı varken olacağını düşünmemişti. Arkin Ruark’ın kim olduğunu ve Gwen ile ilişkilerinin gerçekten de söyledikleri gibi olup olmadığını merak etmeye başlıyordu. Ancak o anda bir şey söylemek zordu. Ne diyeceğini veya düşüneceğini bilemeden omuz silkti ve onları takip ederek arabaya kadar yürüdü.

Uzun sürmedi. Yanına geldikleri araba Dirk’ü şaşırttı. Yolculukları sırasında çok çeşitli uçan arabalar görmüştü ama böylesini hiç görmemişti; çelik grisi, kıvrımlı ve kaslı üçgen kanatlı, neredeyse canlı gibi görünen devasa bir şeydi ve metalden yapılmış büyük bir uçan hayalet vatoza benziyordu. Kanatların arasına dört koltuğu bulunan küçük bir kokpit yerleştirilmişti ve kanat uçlarının altından ürkütücü çubuklar görünüyordu.

Gwen’e bakarak işaret etti. “Bunlar lazer mi?”

Gwen hafifçe gülümseyerek başıyla onayladı.

“Neyle uçuyorsunuz siz böyle?” diye sordu Dirk. “Bir savaş makinesine benziyor. Hranganların saldırısına filan mı uğrayacağız? Avalon’daki Enstitü müzelerini ziyaret ettiğimizden beri böyle bir şey görmemişim.”

Gwen gülerek Dirck'ün çantasını alıp arka koltuğa attı. "Bin" dedi. "Yüce Kavalaan yapımı mükemmel bir araçtır. Kendilerinin-kini yeni üretmeye başladılar. Kara ölüm perisi adında bir hayvana benzettiler. Yırtıcı bir uçucu ve aynı zamanda da Demiryemiş Topluluğu'nun kardeş yaratığı. Folklorlarında önemli bir yeri var; bir tür totem gibi."

Gwen önünde dikey bir kol bulunan sürücü koltuğuna yerleşti ve Ruark da mahcup bir tavırla zırlı kanadın üzerinden aşarak arka koltuğa oturdu. Dirck kıpırdamadı bile. "Ama bunun *lazerleri* var!" diye ısrar etti.

Gwen iç çekti. "Dolu değiller ve hiç yüklenmediler. Yüce Kavalaan'da yapılan her araçta bir tür silah bulunur. Kültür bunu gerektiriyor. Ve sadece Demiryemiş'den bahsetmiyorum. Kızılçelik, Braith ve hatta Shanagate Holding; hepsi aynı."

Dirck arabanın etrafından dolaşarak Gwen'in yanındaki koltuğa yerleşti ama yüzü ifadesizdi. "Ne?"

"Bunlar Kavalaan'ın dört sabitler koalisyonu" diye açıkladı Gwen. "Onları küçük uluslar ya da büyük aileler gibi düşün. İkisinin bir karışımı gibi."

"Ama lazerlere ne gerek var?"

"Yüce Kavalaan'da şiddet olayları var" diye cevap verdi Gwen.

Ruark alaycı bir tavırla güldü. "Ah, Gwen" dedi. "Bu tam anlamıyla yanlış, *tam!*"

"Yanlış mı?" diye tersledi Gwen.

"Hem de büyük yanlış" dedi Ruark. "Evet, tam çünkü gerçeğe yakınsın, yarım ve eksik, en kötü yalan."

Dirck oturduğu yerde dönerek sarışın tombul Kimdissiye baktı. "Ne?"

"Yüce Kavalaan'da şiddet *vardı*, doğru. Ama şimdi gerçek şu ki şiddet Kavalaanilerin kendisi. Düşman tipler, her biri; yabancı düşmanı ve hatta ırkçı. Kibirli ve kıskanç. Bütün o yasa düelloları ve savaş düşkünlükleri, evet, Kavalaan yapımı arabalarda silah olmasının nedeni bu. Savaşmak için... havada! Seni uyarıyorum, t'Larien..."

"Arkin!" dedi Gwen, dişlerini sıkarak ve Dirk onun sesindeki düşmanlığı duyunca şaşırıldı. Gwen aniden yerçekimi ızgarasını açtı, kola dokundu ve araba bir uğultuyla yükselirken hızla ileri atıldı. *Unutulmuş Düşmanların Ürpertisi*'nin daha küçük yıldız gemilerinin arasında durduğu kısım pırıl pırıl ışıldadığı ve diğer kısımların kapkara görüldüğü uzaylimanı, altlarında küçülmeye başladı. Siyah zeminin daha da siyah gökyüzüyle birleştiği görünmeyen ufuk çizgisine kadar diğer her yer kapkaranlıktı. Gökyüzünde sadece toz gibi görünen minicik soluk yıldızlar vardı. Üstlerinde galaksilerarası uzay ve altlarında Saklayan Örtü'nün perdesiyle burası Sınır'dı ve gezegen, Dirk'ün tahmin ettiğinden çok daha yalnız görünüyordu.

Ruark homurdanarak geri çekildi ve uzunca bir an için araca derin bir sessizlik çöktü.

"Arkin, Kimdissi" dedi Gwen sonunda, zoraki bir gülüşle. Ancak Dirk onu bu numaraya kanmayacak kadar iyi hatırlıyordu; biraz önce Ruark'ı terslediğinde olduğundan daha sakin filan değildi.

"Anlamıyorum" dedi Dirk, herkes öyle olması gerektiğini düşünüyor gibi görüldüğü için kendini aptal gibi hissederek.

"Sen dışarıklı değilsin" dedi Ruark. "Avalon, Baldur, o ya da bu gezegen, fark etmez. Sizin Örtü'nün içindeki insanlarınız Kavalaanileri tanımıyor."

"Ya da Kimdissileri" dedi Gwen, biraz daha sakince.

Ruark homurdandı. "Alaycılık" dedi Dirk'e. "Kimdissiler ve Kavalaaniler, şey, pek anlayamayız. Gwen de size benim önyargılı olduğumu ve bana inanmanıza gerek olmadığını söylüyor."

"Evet, Arkin" dedi Gwen. "Dirk, o Yüce Kavalaan'ı bilmiyor, kültürünü ya da halkını anlamıyor. Bütün Kimdissiler gibi sadece en kötülerini anlatıyor ama aslında her şey onunun itiraf etmek istemeyeceği kadar karmaşık. Bu yüzden, bu geveze serseri seni doldurmaya başladığında bunu aklından çıkarma. Zor olmasa gerek; eskiden bana hep her sorunun otuz farklı yönden düşünülmesi gerektiğini söylerdin."

Dirk güldü. “Öyle olsun” dedi, “doğru da zaten. Ama bu son birkaç yıldır o otuz sayısının biraz düşük olduğunu düşünmeye başladım. Ancak bütün bunların neyle ilgili olduğunu hâlâ anlamıyorum. Örneğin, araba; işinin bir parçası mı? Yoksa sadece Demiryemiş Topluluğu’nda çalıştığın için böyle bir şey mi kullanman gerekiyor?”

“Ah” dedi Ruark, yüksek sesle. “Demiryemiş Topluluğu’nda çalışmazsın, Dirk. Hayır, ya onlardan birisindir ya da değilsindir; sadece iki seçeneğin vardır. Demiryemiş’den değilsen, Demiryemiş’de de çalışmazsın!”

“Evet” dedi Gwen, tekrar sertleşen bir sesle. “Ve Demiryemiş üyesiyim. Bunu hatırlasan iyi olur, Arkin. Bazen sinirimi bozmaya başlıyorsun.”

“Gwen, Gwen” dedi Ruark, telaşlı bir tavırla. “Sen bir arkadaşsın, bir ruh eşi, hem de çok. Biz ikimiz büyük sorunlar aştık. Seni asla gücendirmek istemem. Sen bir Kavalaani değilsin, asla. Bir kere bunun için fazla kadınsın, gerçek bir kadın, sadece bir *eyn-kethi* ya da *betheyn* değil.”

“Öyle mi? Değil miyim? Ama yeşim-gümüş bandı taşıyorum.” Gwen, Dirk’e bir bakış atarak sesini kıstı. “Jaan için” dedi. “Bu aslında onun arabası ve ilk sorunun cevabı olarak, bu yüzden kullanıyorum. Jaan için.”

Sessizlik. Üstlerindeki simsiyah karanlığa doğru uçarlarken duyulan tek ses, etraflarından kayıp giderken Gwen’in uzun düz saçlarını ve Dirk’in darmadağınık buklelerini savuran rüzgârın uğultusuydu. Dirk’ün ince Braque yapımı giysilerini bıçak gibi deliyordu. Hava aracının neden köpük tavanı olmadığını, neden sadece bir işe yarıyormuş gibi görünmeyen ince bir ön camı olduğunu bir an için merak etti. Sonra kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu ve koltuğunda aşağı doğru kayd. “Jaan mı?” diye sordu, sakince. Bu bir soruydu. Cevabının geleceğini biliyordu ve Gwen’in o ismi tuhaf bir meydan okuma tavrıyla söylediğini duyduğu için o cevaptan korkuyordu da.

“Bilmiyor” dedi Ruark.

Gwen iç çekti ve Dirk onun gerildiğini fark etti. “Üzgünüm, Dirk. Bildiğini sanıyordum. Uzun zaman oldu. Düşündüm ki... şey,

Westeros'tan önce Worlorn vardı...

Dirk t'Larien, yıllar önce kaybettiği aşkı Gwen Delvano tarafından, uzayın öbür ucundan Worlorn'a çağrıldığında, içinde çılgın bir umut ışığı yanar. Ancak ne Worlorn ne de Gwen eskisi gibidir. Gwen uzaylı bir vahşiyledir ve Worlorn ıssız bir harabe haline gelmiş, ölmekte olan bir gezegendir artık; her şafakta yedi kırmızı güneşi biraz daha sönük parlar.

Dirk hem aşkını hem de gezegeni kurtarmak isterken, çevresine gizemli bir gizlilik perdesinin çekildiğini fark eder. Kaçış, intikam ve ölüm etrafını sararken, Dirk'ün müttefikleri ve düşmanları birbirine karışır.

“Işığın Ölümü”nü ilk kez on dört yaşımdayken okumuştum ve kurgunun ne olabileceği ne yapabileceği ve dizginsiz hayal gücünün bir eserinin okura neler hissettirebileceği ve onu nelere inandırabileceği konusundaki görüşlerimi altüst etmişti. Yaklaşık otuz yıl sonra eserin bütün bunları hâlâ aynı güçle hatırlattığını ve ortaya koyduğu kalbi kırık evrenin daha da fazla yuva gibi hissettirdiğini görüyorum.”

Michael Chabon

“Uzayda Vahşi Batı ve uykularınızı kaçırarak bir kovalamaca. Muhteşem bir bilimkurgu.”

Los Angeles Times

“Bilimkurguyu okumaya değer hale getiren türden bir hayal gücü... Etkili ve etkileyici bir hikâye.”

Galaxy dergisi

“George R.R. Martin bir şairin sesine ve çelik kapan gibi bir zihne sahip.”
Algis Budrys

Çeviren: Selim Yeniçeri

